

NÁRODNÁ RADA SLOVENSKEJ REPUBLIKY

VI. volebné obdobie

Číslo: PREDS-265/2014

953

N á v r h

skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky

na vyslovenie nedôvery

členovi vlády Slovenskej republiky Tomášovi BORECOVI, poverenému riadením
Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky

Bratislava marec 2014

Poslanci
Národnej rady Slovenskej republiky

Daniel Lipšic
Lucia Žitňanská
Miroslav Kadúč
Martin Poliačik
Gábor Gál

SEKRETARIÁT PREDSEDU NÁRODNEJ RADY SLOVENSKEJ REPUBLIKY		
Dátum zaevidovania: 19-03-2014		
Číslo spisu: PRED-265/2014		
Listy: 11-	Prílohy: 2/13	
RZ	ZH	LU

Bratislava, 18. marec 2014

Vážený pán predsedu NR SR,

predkladáme Vám návrh skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, ktorí Vás žiadajú zvolať mimoriadnu schôdzu Národnej rady Slovenskej republiky podľa čl. 83 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 17 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 350/1996 Z.z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov.

Poslanci Národnej rady Slovenskej republiky žiadajú, aby sa na tejto mimoriadnej schôdzi prerokoval bod:

„Návrh na vyslovenie nedôvery ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky Tomášovi Borecovi.“

Podaný návrh za skupinu poslancov odôvodní poslanec Daniel Lipšic. Jeho náhradníčkou bude poslankyňa Lucia Žitňanská.

Príloha: návrh na uznesenie NR SR
návrh na zvolanie schôdze
návrh na vyslovenie nedôvery

S úctou

Vážený pán
Pavol Paška
Predseda Národnej rady Slovenskej republiky

NÁRODNÁ RADA SLOVENSKEJ REPUBLIKY

VI. volebné obdobie

Návrh

UZNESENIE

NÁRODNEJ RADY SLOVENSKEJ REPUBLIKY

z 2014

k návrhu skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky na vyslovenie nedôvery členovi vlády Slovenskej republiky Tomášovi Borecovi povereného riadením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky

Národná rada Slovenskej republiky

po prerokovaní uvedeného návrhu podľa čl. 88 Ústavy Slovenskej republiky

vyslovuje nedôveru

členovi vlády Slovenskej republiky Tomášovi Borecovi povereného riadením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu zo dňa 17. júla 2012 (sp. zn. PK-2T/18/2009) bol bývalý poslanec Mestského zastupiteľstva mesta Košice František Olejník uznaný vinným zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov. Skutok spočíval v prísluže úplatku vo výške 340 000,-Sk (11 285 EUR) za kladné hlasovanie a zabezpečenie ďalších poslaneckých hlasov v mestskom zastupiteľstve pri predaji lukratívnej nehnuteľnosti v centre Košíc. V marci 2008 košické mestské zastupiteľstvo schválilo predaj predmetnej nehnuteľnosti za celkovú cenu 5 390 000,-Sk (178 915 EUR), pričom trhovú cenu nehnuteľnosti bola najmenej dvakrát vyššia (formálne išlo o dva prevody a dve hlasovania, keďže nehnuteľnosť mala dve časti – byty a nebytové priestory). Predaj tejto nehnuteľnosti bol pritom na programe košického mestského zastupiteľstva už v roku 2007, avšak v tom čase hlasoval obvinený F. Olejník proti predaju. V marci 2008 bol však už návrh pri nezmenenej cene schválený, a to aj vďaka hlasom, ktoré zabezpečil obvinený exposlanec.

Dňa 25. apríla 2013 boli odvolania obvinených zamietnuté Najvyšším súdom SR (sp. zn. 5 To 11/2012) a rozsudok nadobudol právoplatnosť. V odôvodnení rozsudku Najvyšší súd SR konštatuje, že z „vykonaného dokazovania vyplýva neodškriepiteľná skutočnosť, že k prevodu nehnuteľností vo vlastníctve mesta Košice došlo na podklade hlasovania v zastupiteľstve. Zvukové záznamy telefonických hovorov bez akýchkoľvek pochybností svedčia o tom, že pri ňom bola zistená korupcia.“

Keďže minister spravodlivosti SR Tomáš Borec v dovolaní podanom v prospech obvineného Olejníka spochybnil všeobecnými súdmi zistený skutkový stav, je potrebné odcitovať tú časť rozhodnutia Najvyššieho súdu, ktorá skutkový stav preukazuje mimo rozumnú pochybnosť:

„Zvukové záznamy telefonických hovorov medzi zúčastnenými, ktoré boli na hlavnom pojednávaní prehraté na technickom zariadení, bez akýchkoľvek pochybností svedčia o tom, že v rámci hlasovania bola zistená korupcia, pričom výsledkom takto ovplyvneného hlasovania bol prevod vlastníctva k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam. V tejto súvislosti aj odvolací súd dáva do pozornosti SMS, ktorú odoslal obžalovaný Doc. RNDr. O. spoluobžalovanému M. po hlasovaní v mestskom zastupiteľstve dňa 11. marca 2008 o 14.54 hod. (prepis na č. l. 276/zv. 2), v ktorej mu oznamuje, že hlasovanie prešlo o 1 hlas, pričom zabezpečil 9 hlasov v prvom hlasovaní a 8 v druhom hlasovaní. V následnom telefonickom

rozhovore (prepis na č. 1. 277-288) obžalovaný Doc. RNDr. O. znovu oznamuje spoluobžalovanému M., že zabezpečil pri hlasovaní celkom 17 hlasov, pričom zdôrazňuje, že išlo o dve hlasovania s poznámkou „...aj Ty viacej zarobíš.“ V závere hovoru pripomína, že „...on (rozumej obžalovaný M.) neprerobí ani halier na tom...“

Zo zvukového záznamu z 12. marca 2008 (prepis na č. 1. 280-281) medzi obžalovaným M. a obžalovaným Doc. RNDr. O. vyplýva, že obžalovaný M. ubezpečuje spoluobžalovaného o tom, že obžalovaný M. všetko normálne zaplatí, len chce, aby to bolo podpísané primátorom. Z ďalšej časti tohto záznamu vyplýva aj konkrétna suma, ktorá má byť vyplatená za získané hlasy (340.000,- Sk, t.j. 20.000,- Sk za 1 hlas). Prehraté zvukové záznamy poodkrývajú celkové pozadie toho, za akých okolností napokon došlo k odsúhlaseniu prevodu vlastníctva predmetných nehnuteľností.

Prisudzovať iný význam slovným prejavom v týchto zvukových záznamoch aj v nadväznosti na ostatné priame či nepriame dôkazy zadovážené v rámci dokazovania môžu len samotní obžalovaní, ktorí majú právo brániť sa spôsobom, ktorí uznajú za vhodný a samozrejme ich obhajcovia, ale nikto iný, pokiaľ by nechcel prísť do rozporu so zásadami logického úsudku a vyvodzovania. Čo sa týka ich obrany, s ktorou vyšli v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní, že nešlo o úplatok, ale o „sponzorský dar“, s takou obhajobnou argumentáciou prichádzajú obžalovaní vo všetkých veciach súvisiacich s korupciou. Zvyčajne na svoju obranu používajú pojmy ako sponzorský dar, kúpna zmluva a pod. V zadovážených záznamoch o komunikácii obžalovaných z kritického obdobia však niet žiadnej zmienky o sponzorskom dare pre nejaké poľovné združenie, práve naopak, z obsahu týchto záznamov jednoznačne vyplýva, že sa jednalo o úplatok.“

Skutkový stav mimo rozumnú pochybnosť preukazuje aj citovaný rozsudok Špecializovaného trestného súdu, podľa ktorého:

„Z týchto telefonických rozhovorov je zrejma aj skutočnosť, že obžalovaný Olejník trval na sľúbenej odmene napriek tomu, že uznesenie ešte nebolo podpísané primátorom mesta („ ... nekoná akoby mal lebo my sme prácu vykonali ..... čo sme sľúbili máme za sebou, ... keď niekto splní úlohu tak aj on musí splniť úlohu ...“). S tým korešponduje telefonický rozhovor medzi obžalovanými Mraskom a Maskaľom v ten istý deň („... toto je vykrúcačka od začiatku bolo hovorené o tej jednej sume a o dvoch bodoch hlasovania, ... ty si v tom iba sprostredkovateľ to čo som ja sľúbil to bude, ... dohoda bola taká, že treba mu doniesť peniaze, ... on mi hovorí no čo je nové kedy donesieš peniaze lebo tamtým sľúbil peniaze dnes, ... oni mali úlohu zahlasovať, motivovaní sú a oni to dodržali, ... to každý vie za to hlasovali lebo dostali, ... mňa volali ráno že dnes treba im dať ...“).“

Na jednoznačne preukázaný skutkový stav poukazuje aj obrana obžalovaného Olejníka, ktorý vypovedal v tom zmysle, že „nevenoval takmer žiadnu pozornosť rozhovorom s obžalovaným Mraskom a údaje ktoré tomuto obžalovanému uvádzal počas komunikácie si v podstate vymýšľal“, alebo, že „do telefónu hovoril iba to , čo ho napadlo, nakoľko si myslel, že je to nejaká hra, ktorú hrá obžalovaný Mrasko“. Už len tieto tvrdenia z výpovede obžalovaného svedčia o mimoriadne účelovej a len ťažko uveriteľnej obhajobe.

Po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku podal obvinený žiadosť o odklad výkonu trestu podľa § 409 Trestného poriadku, ktorá bola zamietnutá. Zároveň podal vo vlastnom mene dovolanie na Najvyšší súd z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku (teda z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a rozsudok bol založený na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom). Následne – pravdepodobne po tom, ako bolo zrejmé, že v jeho prospech podá dovolanie minister spravodlivosti – vzal svoje dovolanie späť a dňa 4. 7. 2013 podal podnet na podanie dovolania ministrovi spravodlivosti.

Dňa 11. decembra 2013 bol Najvyšším súdom SR vydaný a dňa 19. decembra 2013 bol na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach doručený súdny príkaz na dodanie odsúdeného F. Olejníka do výkonu trestu odňatia slobody. Nasledujúci deň, 20. decembra 2013, podal minister spravodlivosti T. Borec dovolanie v prospech odsúdeného podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, teda z dôvodu nesprávne zisteného skutkového stavu, pričom vo svojom dovolaní takmer doslova opísal podnet obvineného na podanie dovolania. Dňa 14. januára 2014 bola z Najvyššieho súdu expedovaná urgencia na dodanie odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody. Následne dňa 29. januára 2014 rozhodol minister spravodlivosti o odklade výkonu trestu pre odsúdeného F. Olejníka. Toto svoje oprávnenie využil po prvýkrát za takmer dvojročné pôsobenie vo funkcii ministra spravodlivosti.

Hlavným dôvodom podania dovolania mali byť skutkové zistenia vychádzajúce z informačno-technických prostriedkov – z odpočúvania telekomunikačnej prevádzky. Napriek tomu, že obvinení sa v uvedenej veci bránili tvrdením, že nešlo o korupciu, ale o sponzorský dar, využili svoje procesné právo a výslovne požiadali, aby sa pri vykonávaní dôkazov prehratím odposluchov pojednávalo v ich neprítomnosti. Obvinený F. Olejník tak urobil na hlavnom pojednávaní vedenom na Špecializovanom trestnom súde, ako aj na verejnom zasadnutí o odvolaní pred Najvyšším súdom. Najvyšší súd k tejto „taktike“ obvinených uviedol:

„V súvislosti so záznamami telekomunikačnej činnosti odvolací súd pripomína, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní v dňoch 16. a 17. júla 2012 vykonal dôkaz prehratím získaných záznamov, pričom obžalovaní sa mali možnosť vyjadriť k jednotlivým záznamom, ktorú možnosť však nevyužili. Práve keď mali byť prehraté jednotlivé záznamy vzťahujúce sa na toho ktorého obžalovaného, títo požiadali súd, aby sa hlavné pojednávanie vykonalo v ich neprítomnosti, čo im súd prvého stupňa umožnil. Možnosť vyjadriť sa k získaným záznamom dal obžalovaným aj odvolací súd, keď vo veci vytýčené verejné zasadnutie odročil s tým, že vo veci vykoná dôkaz prehratím týchto záznamov. Odvolací súd chcel zistiť bezprostrednú reakciu obžalovaných na jednotlivé záznamy a chcel od nich získať jednoznačné a logické vysvetlenie zaznamenaných slovných prejavov. Za tým účelom na verejné zasadnutie predvolal obžalovaných, ktorí však opakovane nevyužili túto možnosť, požiadali o vykonanie verejného zasadnutia v ich neprítomnosti a tohto verejného zasadnutia sa nezúčastnili. V reakcii na žiadosť obžalovaných, odvolací súd upustil od vykonania tohto dôkazu a vykonal verejné zasadnutie v ich neprítomnosti. Z uvedeného vyplýva, že **obžalovaní sa tejto priamej konfrontácie so záznamami telekomunikačnej činnosti opakovane vyhýbali.** Zrejme aj samotní obžalovaní si uvedomili, že prisudzovať iný význam ich slovným prejavom zaznamenaných počas odpočúvania ich telekomunikačnej prevádzky nie je možné.“

Napriek tomu, že obvinenému nie je možné uprieť nevyužitie vlastného procesného práva, je uvedená taktika obvineného v rozpore s tvrdením ministra spravodlivosti o skutkových pochybnostiach vyplývajúcich z prehratých záznamov telekomunikačnej prevádzky. Ak by totiž z tohto dôkazného prostriedku vyplývali skutkové pochybnosti, je neobvyklé, aby ich obvinení nenamietli v rámci hlavného pojednávania alebo verejného zasadnutia Najvyššieho súdu. Z uvedeného dôvodu vyznieva aj mimoriadne alibisticky stanovisko ministra T. Boreca, že musel v tomto prípade podať dovolanie „obligatórne“ bez ohľadu na svoj názor na predmetnú vec. Koniec-koncov, toto svoje vyjadrenie minister spravodlivosti vzápätí po rokovaní Výboru NR SR pre obranu a bezpečnosť poprel, keď priznal, že posúdenie skutkového stavu je vecou „subjektívneho“ hodnotenia. Rovnako nález jedného zo senátov Ústavného súdu (sp.zn. III. ÚS 220/2011), na ktorý sa minister T. Borec opakovane odvolával, sa netýkal podania dovolania pri právoplatnom odsudzujúcom rozsudku pre skutkové pochybnosti, ale úplne inej právnej situácie týkajúcej sa dohodovacieho konania a nezákonného zloženia súdu, teda situácie „potenciálne prezentujúcej porušenie ústavou garantovaného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi“.

Kľúčovou je zároveň skutočnosť, že minister spravodlivosti uvádza v podanom dovolaní nepravdivé skutočnosti. Hlavným argumentom podaného dovolania je skutočnosť, že: „Počas celého konania boli ako dôkazy vykonávané len tie prepisy, ktoré svedčili v [obvineného] neprospech“. Tento argument je v úplnom rozpore s vykonaným dokazovaním. Podľa citovaného rozsudku Špecializovaného trestného súdu „na hlavnom pojednávaní v dňoch 16. a 17. 7. 2012 súd postupom podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku prehral s výnimkou odposluchov zo dňa 12. 12. 2007 (pozn. teda zo dňa, kedy podľa ŠTS neboli odposluchy vykonané procesne zákonným spôsobom) **všetky na vec sa vzťahujúce nahrávky telefonických hovorov všetkých obžalovaných.**“ Koniec-koncov ani na rokovaní Ústavnoprávneho výboru NR SR dňa 18. marca 2014 minister spravodlivosti na opakované otázky poslancov nevedel uviesť ani jeden dôkaz v prospech obvineného Olejníka, ktorý súdy odmietli vykonať. Tým zároveň poprel hlavný argument svojho dovolania.

Zároveň je mimoriadne neobvyklé, aby minister spravodlivosti podával mimoriadny opravný prostriedok do skutkového stavu bez toho, aby Ministerstvo spravodlivosti SR disponovalo celým spisovým materiálom vyžiadaným z príslušného súdu. Podľa vyjadrenia ministra spravodlivosti T. Boreca na rokovaní Výboru NR SR pre obranu a bezpečnosť dňa 19. 2. 2014 sa v spise nachádza len jeden záznam o nahliadnutí do spisu zamestnancom sekcie trestného práva Ministerstva spravodlivosti SR. Takýto postup potvrdzuje pochybnosti o dôvodnosti podaného dovolania.

Nikto nespochybňuje zákonné právo ministra spravodlivosti podať dovolanie v trestnom konaní. Pokiaľ však člen vlády vykonáva svoje zákonné oprávnenia arbitrárnym spôsobom, v rozpore s verejným záujmom, a svoje konanie nevie nijako rozumne vysvetliť, nemal by naďalej svoju exekutívnu funkciu vykonávať.

Minister spravodlivosti SR podaním dovolania v prospech právoplatne odsúdeného komunálneho politika vysiela dva neprijateľné signály.

Prvým je signál orgánom činným v trestnom konaní a súdom: „Aj keď sa Vám podarí odhaliť, odstíhať a odsúdiť skorumpovaného verejného činiteľa, aj tak Vaše konanie môže vyjsť nazmar. Vaše úsilie, Vaša odvaha budú porazené.“ Tento signál je pre snahu odhaľovať politickú korupciu zničujúci. V súlade s týmto signálom je skutočnosť, že za dva roky fungovania tejto vlády nebol odhalený ani jeden závažnejší prípad korupcie.

Druhý signál vysiela minister spravodlivosti skorumpovaným politikom: „Ak budete na tej správnej lodi, nič sa Vám nemôže stať. Aj keď Vašu korupciu odhalia a Vás odsúdia, urobíme vždy všetko preto, aby sme Vás od pobytu za mrežami zachránili.“

Tieto dva signály sú neprijateľné – demotivujú poctivých vyšetrovateľov, prokurátorov a sudcov, a motivujú nepoctivých verejných činiteľov ďalej podvádzať a korumpovať. Minister spravodlivosti by mal vysielať signály práve opačné.

N á v r h
skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky

na vyslovenie nedôvery ministromi spravodlivosti Slovenskej republiky Tomášovi Borecovi v zmysle čl. 88 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojitosti s § 109 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov.

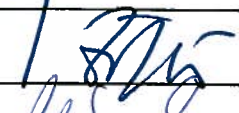

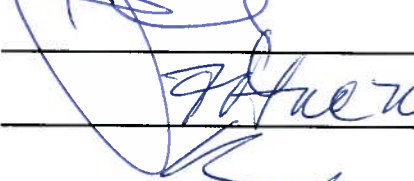

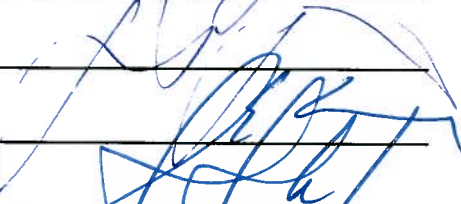

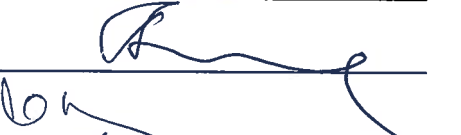

Podpísaní poslanci Národnej rady Slovenskej republiky **n a v r h u j e m e**, aby Národná rada Slovenskej republiky

vyslovila nedôveru ministromi spravodlivosti Slovenskej republiky Tomášovi Borecovi.

Meno a priezvisko:

Podpis:

1. DANIEL LIPPÍK
2. JANA BITVAŇSKÁ
3. MARTIN ČHREN
4. JURKA MIŠOV
5. KUCERA ŽITNANSEKÁ
6. JOZEF KOLLÁR
7. Martin Poliačik
8. ĽUDOVĚT ABRHÁLU
9. Bek Bugari
10. Gabor Gál
11. Anjela Enšec
12. Gabriel Čhren
13. ALOJZ PRÍDAL
14. JÚLIUS ŠROCKA
15. MIROSLAV BERÁNEK
16. MAGDA VAŠHÁRYOVÁ
17. Libanir Gallo
18. Jozef Mihel

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.

N á v r h
skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky

na **vyslovenie nedôvery** ministromi spravodlivosti Slovenskej republiky Tomášovi Borecovi v zmysle čl. 88 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojitosti s § 109 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov.

Podpísaní poslanci Národnej rady Slovenskej republiky **navrhujeme**, aby Národná rada Slovenskej republiky

vyslovila nedôveru ministromi spravodlivosti Slovenskej republiky Tomášovi Borecovi.

Meno a priezvisko:

Podpis:

19. DANIEL KRADUER
20. A. Alim
21. Martin Franc
22. Zoltán Simor
23. Pavol Hrušovský
24. M. GIBALOVÁ
25. IURU UNLIARIK
26. PAVOL ŽAVAC
27. FRANTIŠEK JĚBEJ
28. Jozef Dikypčič
29. Richard SULIK
30. LUCIA NIKOLÁŠKOVÁ
31. Peter ČERNÝ
32. Erika JURINOVÁ
33. Marek Fečko
34. Igor HRÁŠKO
35. Richard Vášečka
36. Helena Mezusová

Podpisové miesta poslancov, obsahujúce rôzne ručné podpisy a inštalované pečatila.

